

presos polítics

AMNISTIA!

SOLIDARITAT

NADAL

1974 [nº 25]

Carles GARCIA SOLE

Procés del FAC: 20 anys, Segòvia.

Mn. Lluís Mª Xirinacs, 3 anys i mig

Ramon LLORCA LOPEZ

Procés del FAC: 30 anys, Barcelona.

CEDOC
DIPÒSIT
E. Giral

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General
CEDOC

SUPLEMENT "avui" S.I.C.

A l'igual que en passats anys, l'Equip "AVUI" se solidaritza amb tots els presos polítics en aquestes festes de Nadal 1974. Amb + el present suplement contribuïm a la campanya en favor de l'AMNISTIA que tots els democràtics tenim el deure de recolzar. Al cap i a la fi, tots aquests homes i dones empresonats són víctimes de la mateixa repressió que plana damunt d'aquells qui lluiten per la democràcia i la llibertat. SOLIDARITAT! JUDEM-LOS!

articles declaració universal dels drets de l'home, aprovada per l'ONU el 10-xii-1948

19.- TOT INDIVIDU TE DRET A LA LLIBERTAT D'OPINIÓ I D'EXPRESSIÓ; AIXO COMPORTA EL DRET A NO ESSER INQUIETAT PER CAUSA DE LES OPINIONS I EL DE CERCAR, REBRE I DIFONDRE LES INFORMACIONS I LES IDEES PER QUALESVOL MITJA D'EXPRESSIÓ I SENSE CONSIDERACIÓ DE FRONTERES.

20.1.- TOTA PERSONA TE DRET A LA LLIBERTAT DE REUNIO I D'ASSOCIACIÓ PACÍFIQUES.

DESEMBRE 1974

SOLIDARITAT AMB EUZKADI

140 P.P. EN VAGA DE FAM

El passat 11 de Desembre 200.000 obrers bascos es declaraven en vaga en solidaritat amb els 140 p.p. bascos en vaga de la fam i ++ per les llibertats nacionals d'Euzkadi.

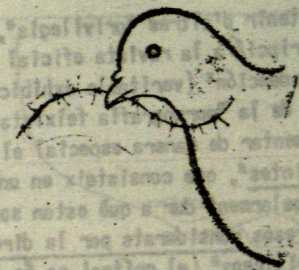
Efectivament, com ja informem en el número de desembre de l'"AVUI", 140 p.p. pertanyents a ETA-Va i ETA-VIa -dels 200 llargs que + el Govern "aperturista" de l'Arias té engarjolats per igual motiu- es van declarar a finals de novembre i començaments de desembre en vaga de la fam per l'AMNISTIA, per aconseguir l'Estatut de Pres Polític i per les llibertats nacionals d'Euzkadi.

DIFONGUEM LA SEVA LLUITA QUE TAMBÉ ÉS LA NOSTRA

GORA EUZKADI AZKATUTA!

INFORME PRESOS POLÍTICS

Malgrat l'anomenada "apertura", d'un temps ençà s'han multiplicat les detencions de persones acusades de pertànyer a l'oposició democràtica de tots els pobles de l'Estat espanyol.

Darrerament hem assistit a una onada de detencions massives: els 67 de Sabadell (acusats de formar part de l'Assemblea de Catalunya, 8 de setembre), els 42 de St Cugat (idem PSUC, 5 d'octubre) i els 25 obrers del Baix Llobregat (idem PSUC, 3 de desembre). Això pel que fa a Catalunya.

Quant a Euzkadi, les detencions es porten a terme a un ritme gairebé diari i tenen com a objectiu, segons sembla, la destrucció de l'organització revolucionària i nacionalista ETA-V^a Assemblea.

Finalment, el passat 27 de novembre foren detinguts a Madrid 14 personalitats entre les quals hi havia cinc catalans, tres bascos i un gal·lès. (Al respecte és interessant de consultar el número de 2/9 de desembre de la revista madrilenya "CAMBIO 16", ja que entre altres coses parla del tracte discriminatori rebuts pels detinguts a la seu de la "Dirección General de Seguridad", en uns moments en què 140 presos polítics d'ETA estan en perill de mort per causa d'una vaga de la fam -cif. Informe Batasuna 1974 en aquest mateix número d'"AVUI".)

o o o

En alguns casos els detinguts han passat posteriorment a la presó. Ja en el número anterior d'aquesta publicació fèiem una crida perquè els nostres lectors signessin la demanda d'amnistia general que per als presos, exiliats i repressaliats polítics està fent la "Comissió Justícia i Pau".

En aquesta ocasió reproduïrem dos testimonis sobre les condicions de vida a la "Modelo" i a la Presó de Dones de Barcelona.

la modelo

"Cal denunciar en primer lloc les condicions generals de vida que porten a l'embrutament i a la degradació dels empresonats.

La situació es pot descriure com a basada en uns pessims mitjans de relació social i unes condicions higièniques ínfimes. Describint-ho breument:

- LES CELLES, espai de menys de 10 m², on tres persones es veuen obligades a haver-hi de realitzar totes les activitats possibles: dormir, menjar, rentar-se, defe-

car, llegir, escriure, etc. els uns davant dels altres sense cap mena de lloc on recolzar-se que les lliteres on es dorm: incomodats, noses, estrètors, pu dors, paràsits... són el marc de la vida en aquest petit espai on les tensions entre els homes i la degradació són difícilment superables.

L'ACTIVITAT DIÀRIA que aboca a l'estudiatzació on només hi ha una alternativa: o l'explotació descarada als tallers o el lent deixar passar les hores, asseguts als patis o a les celles.

Si la lectura i l'estudi poden representar per a alguns un intent de superar aquest ambient, la censura dels llibres, la prohibició de llegir cap mena de revista, l'existència d'un sol diari -censurat- durant mitja hora i per tota la galeria (300 homes), i, en general, la manca de condicions mínimes per al treball intel·lectual, en fan una activitat difícil i un sacrifici permanent.

Cal insistir encara sobre les condicions d'explotació per tal com la vida a la presó està fonamentada en la dependència imprescindible del pres de l'ajut econòmic dels familiars.

Les condicions pessimes del menjar fan imprescindible l'ajut en paquets o en diners que permetin comprar a l'"Economat" en condicions abusives.

Així els familiars molt sovint sense recursos econòmics es veuen no sols privats d'uns sous sinó encara obligats a pagar la càrrega de la manutenció del pres.

Vet-aquí un nou aspecte de repressió: no tan sols individual sinó també "social" d'aquest règim de presons.

o o o

Un apartat especial mereixen els anomenats "serveis" interiors:

La Sanitat es realitza amb una falta total d'instrumental i d'assistència. (S'ha donat el cas recent d'una mort per falta d'assistència: un pres abandonat durant sis dies consecutius a la cella a 40 de febre sense rebre cap mena d'assistència sanitària.)

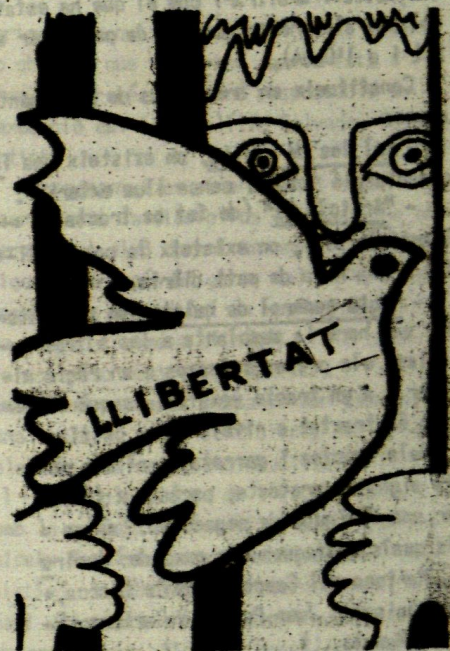
La infermeria és més un règim de reclusió intensiva que un lloc d'assistència.

Els malalts més greus reben un tracte d'especial duresa:

- Els tuberculosos són reclusos en celles especials i només tenen la possibilitat d'una hora de pati.

Els bojos estan aïllats en celles espe-

AMNISTIA

cials i sotmesos a un tractament "medieval" a base d'un ús abusiu de soporífers i mals tractes (cops de bastó, etc.).

- L'Asil compta amb una quarantena de presos de més de 60 anys tancats en una sola sala, gran i freda. Cal advertir que l'assistència directa als malalts corre a càrrec de "practicants", presos comuns sense cap mena de títol ni d'experiència sanitària.

L'ESCOLA és una mena de centre regit més per mètodes militars que per principis pedagògics. L'única iniciativa "cultural" de la direcció ha estat d'instal·lar televisors penjats al fons de les galeries on els presos asseguts a terra poden veure trossos de programes en horaris molt rígids i controlats.

A tot el que hem descrit anteriorment cal afegir un règim interior i unes normes de disciplina irracionals amb l'únic objectiu de fomentar l'esperit gregari i augmentar les tensions, sota una òptica de correcció i de càstig: files en silenci, persecució personal, registres, coaccions, xantatges... són el marc de la relació entre l'"autoritat" i la població empresonada.

Les normes absurdes de comportament se succeeixen l'una darrera l'altra i la coacció és constant, des de la "necessitat" pràctica de sotmetre's a l'explotació del treball per la de rebre la

pena i obtenir d'altres "privilegis", fins a la subscripció a la revista oficial de la presó: "Redención" (veritable exhibició de descàrrega de la "pornografia feixista").

Cal esmentar de manera especial el "règim de quintes", que consisteix en un règim particularment dur a què estan sotmesos els presos considerats per la direcció com a "perillosos" (el criteri no és ni tant sols el que marca el reglament: bogeria i agressivitat etc., sinó totalment subjectiu i arbitrari com el que ha estat aplicat als presos acusats de pertànyer al MIL i a l'OLLA).

Constitueix en tres tipus de reglamentacions:

- cel·les de càstig, on existeix una comunicació total i sense llum exterior.

- "Article 12" (de fet es tracta de l'article 517), on existeix la possibilitat d'una hora de pati diària.

- Règim general de quintes on regulats per uns horaris semblants a les altres galeries, els presos sotmesos a un règim militar i a un tracte vexatori en què el pres és tractat a nivell d'una bèstia:

Mals tractes i garrotades al més mínim signe de protesta, portats a terme per una "brigada de pagadores" (entre els quals destaquen els noms de: Irriru, Mariano del Campo, Vicente Llorca, Juan Guisado, Juan Pardo, Valeriano, Elias, Manolo...).

La discriminació racial és experimentada amb tota la cruïda pels magrebins (àrabs i berbers d'Algèria i del Marroc) i pels africans de raça negra (del Senegal, de Gàmbia etc.).

Detinguts la majoria sense delictes es troben a la presó sense possibilitats de defensa (més de 2 mesos sense advocat) i sense objectes ni documents personals que la policia no els ha permès de recollir de la seva residència. Són finalment expulsats de l'Estat espanyol sense permetre'ls de recuperar els seus estris personals ni documents d'identificació i de viatge (passaport, etc.).

Tot aquest marc general porta a l'anul·lació de la persona, al seu embrutiment. Cap activitat "superior" de l'home no és possible de realitzar-se a nivell col·lectiu.

Aquesta manca de vida "humana" com a tal es veu encara més reduïda pel fet de no existir una forma de comunicació vàlida i lliure amb els familiars i el món exterior. Ja ens hem referit a les publicacions. La prohibició dels aparells de ràdio i la impossibilitat fins i tot de presenciar (la demagògia informativa) de la televisió són encara uns altres aspectes.

La comunicació amb els familiars és també vexatòria (sense condicions acústiques, ni visuals i sota la vigilància d'un escarceller que escolta la conversa, que, a més no pot ser en català. El contacte amb els

fills menors només és possible cada tres mesos i sense la presència de la mare...

La correspondència és revisada i sovint rebutjada (de vegades amb el simple pretext arbitrari de límit d'extensió).

Els escrits personals són escorcollats a les cel·les, pels funcionaris.

Contra unes condicions de vida tan odioses hem lluitat constantment els presos polítics i cal que la lluita a dins i a fora de les preses continuï fins l'abolició total del sistema actual de presons, i de la reclusió mateixa entesa com a càstig i privació de tota activitat social.

Les lluites, en aquest objectiu general, han avançat a diferents punts de tot l'Estat espanyol cap a l'objectiu d'imposar l'estatut del pres polític: En alguns llocs s'han imposat aspectes importants de les necessitats de convivència i de formació política i cultural: lliure relació entre cel·les, pati comú, possibilitat de mitjans culturals i de vida col·lectiva: menjador, biblioteca, etc.

Es per això que un dels objectius principals de les lluites fins el moment actual és

el de la reunificació dels presos polítics, la lluita contra l'aïllament i la divisió a què ens volen sotmetre les autoritats de les preses que pretenen, així, d'anul·lar-nos com a persones.

Actualment els presos polítics de la presó Model es troben en les condicions particulars següents:

- dividits i aïllats en petits grups en 5 galeries (el total de galeries de la presó és de 6).

- manca de possibilitats de contacte entre ells dins la mateixa galeria (aïllament forçat a les cel·les).

- perseguits amb especial interès pels funcionaris:

- posant obstacles al funcionament de la biblioteca que els presos anteriors amb la seva lluita havien aconseguit d'imposar (a base de llibres deixats a la biblioteca pels mateixos presos).

- impeding la relació entre nosaltres.

- impeding la distribució del nostre temps lliure entre pati i cel·la.

- procurant de crear l'hostilitat contra els presos polítics entre els presos comuns.

La lluita contra les condicions inhumanes de les presons exigeix una acció molt àmplia des de l'exterior.

Cal que des de tots els nivells; des de les organitzacions obreres i populars a nivell legal i il·legal, per tots els mitjans no s'aturi la DENUNCIA i les pressions.

La lluita per l'AMNISTIA ha d'anar acompanyada per una tasca constant de denúncia i de pressió contra aquest règim inhumà que és la reclusió. L'exigència de l'Amnistia ha d'ésser també TOTAL per a tots els presos polítics (evitant intents d'excloure'n els acusats de terrorisme com ETA, OLLA, MIL, etc.).

Lluita per:

- L'AMNISTIA TOTAL

- DENUNCIA PERMANENT

Això és el que es reclama de tot el poble.

Trinidad

La presó de dones de Barcelona és una continuïtat discriminació a tots nivells entre les preses polítiques (o polítiques-socials) i les que ells anomenen comuns. (lladres, assassines, etc.).

De primer cal remarcar que, ja d'entrada anul·la la personalitat pròpia, obligant a tothom, a vestir-se faldilles, malgrat el fred i l'humitat de l'edifici.

A grans trets el règim que regeix és el següent:

A) Que les preses polítiques són considerades un perill per a les altres recluses, per tant, són tancades a pany i clau allà on van: saleta de T.V., pati, habitació, dutxes, safareigs. Que si a una presa comú la troben parlant amb una "perillosa social" (i política es clar) és objecte de càstigs, per tant no poden ni tan sols saludar-se.

B) Que les preses comuns redimeixen penes, mitjançant treballs tan desagradables com: registrar les companyes que van a comunicar amb els advocats, per tal que no portin cap paper, cosa que fan dues vegades, una abans d'entrar a comunicar i un altre quan surten, treball mecànic, etc.

C) Que no hi ha calefacció en tot l'edifici excepte al despatx del director, cosa que fa que no es pugui viure de fred i humitat, arreu de la casa.

D) Que les preses comuns tenen les portes obertes sigui del dormitori, saleta, o pati (ho tenen a part) mentre a les polítiques se les tanca arreu on ven (menys al menjador), per tal que no hi puguin parlar. (Les prostitutes també són molt vigilades en aquest aspecte, també són un perill social).

E) Que les dones que es dediquen a la vigilància de l'ordre de l'edifici Cru-

zadas del Santísimo Sacramento" són rígides en tots els aspectes, si es tracta de las "las peligrosas sociales", mentre que es dediquen al "buen apostolado" quan es tracta de les pobres dones que han de convertir (a la seva ideologia, es clar) els fan classe cada dia de cultura general...ai!

Fan la quítza en coses petites, però vitals a vegades, i més en un lloc on s'hi és tancat. No faciliten cap mena de comú + dialleg en cap sentit, al contrari es tanquen com a cargols (no donen cap explicació encara que se'ls demani). Les comunicacions amb la família (una discriminació respecte a la dels homes) són fatals, malgrat s'ha demanat de fa un temps, que no hi hagi terceres persones (Cruzadas), en aquests petits moments (15 minuts, 2 cops per setmana) familiars, continuen amb la seva mania +++ d'intervenir en la conversació de les famílies i demanen que es parli en castellà, ja que el reglamento ho diu.

Els paquets no poden ésser passats per ningú que no sigui familiar, mentre que a la presó d'homes els pot portar tothom que vulgui!

Les visites són dos cops per setmana, 4+ persones de la família que portin el nom igual que la presa, i demanen el carnet a entrada.

A més a més, normalment, quan les polítiques en són 3 o 6, no se les fa dinar al menjador, sinó a l'habitació, cosa que desuïx a la gent, ja que són poques les ocasions de poder canviar d'habitació i veure cares diferents.

De llibres en passen, però hi ha autors prohibits (sobretot els marxistes) els llibres que passen són d'estudi i alguns de esbarjo, previa censura de capellà, mestre i doctor, la qual cosa fa que estiguin retinuts 10 o 15 dies abans no arriben a la destinària.

La correspondència surt un cop per setmana, s'ha de fer en castellà, i donar la carta oberta, doncs també es censurada... i no més es pot escriure a familiars directes. No entren cartes d'amistats.

Les Cruzadas no fan cap feina pesada, tota les fan les comuns, ja que les preses perillosos, no estan capacitades per a fer-ne cap. S'hauria de demanar davant aquest es-

tat de coses que fossin funcionaris de l'estat les encarregades de les presons de dones, i canviar el sistema intern, o si no, les preses que surtin al cap d'un temps, seran perdudes totalment de cara a la societat que les envolta. La presó de dones ara com ara, no ajuda en absolut a recuperar persones per a la societat, al contrari les acaba de

, i qui sap si per a sempre.

La qüestió d'higiene és molt més saludable que a la Model, el dormitori de les polítiques, molt gran, té una cambra on hi ha els lavavos, la neteja dels quals, així com del dormitori va a càrrec de les qui l'habiten.

Cal dir que, el registre normal de presos als objectes personals, etc, es fa quan no hi són les preses al davant. Es pot posar remei a aquestes humiliacions tan notables?

En fi, la presó de dones, per dintre, és realment depriment...

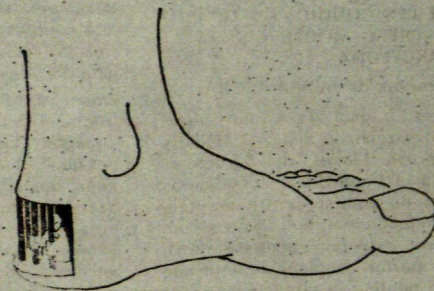
carta Mn. XIRINACS

CARTA OBERTA A L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

Els pobles inclosos en l'Estat espanyol han entrat, des de finals del 1973, en una fase resolutòria d'un règim, que ha durat + 38 anys a despit del voler sobirà de la base popular. La situació econòmica internacional, produïda per l'accés a la llibertat responsable de molts altres pobles del món ha contribuït a afeblir l'anacrònic Règim + espanyol. La fallida escandalosa dels cops militars a Xile i a Xipre, les llibertatitzacions aconseguides a Portugal i a Grècia, les amnisties d'Argentina, de Portugal i de Grècia pressionen a l'entorn de les fronteres de "La solitària Espanya".

Pres, com estic, des del novembre del 1973, he pogut viure d'aprop la tragèdia + dels presos polítics que han anat desfilitant per aquest Hospital General Penitenciari, en el qual apleix condemna, que es una minsa part de la tragèdia conjunta de la societat en l'Estat espanyol: tragèdia obrera, + tragèdia de nacionalitats, d'intel·lectuals, de polítics, d'exiliats, d'agricultors, pescadors, d'estudiants i ensenyants, tragèdia de barris, d'especulació d'entorns i vivendes, etc.

Estem davant de l'espectacle obsessiu de presos penats, preventius, detinguts, interrogats, torturats, mutilats, executats, processats, amagats o escanats a l'estranger, + forçats al radicalisme desesperat, amb les penalitats derivades per a llurs famílies; i el que és pitjor, un horitzó fosc, tancat, d'intransigència política, d'inquisició mental i d'odi irracional per part d'un amole-

sector dels qui encara detenen el poder. No oblidem que el govern aperturista d'Arias Navarro és altament responsable de + l'execució del jove polític Salvador Puig Antich.

Serenament i en silenci, tot acomplint acuradament la disciplina de presó, he observat tot això durant un any. Vicens Enríque i Tarancón en gener del 1974, m'assegurà que era un fet un ample indult. No ha vingut cap mena d'indult. Valerosament la comissió espanyola "Justícia i Pau" ha emprés una extensa campanya per aconseguir una amnistia sense condicions, per a tots els "delictes" d'intencionalitat política. El Papa i els Bisbes de l'Estat espanyol, amb la comissió per a l'any 3877, que presideix Narcís Jubany, també demanen "amnistia". I amb l'àmbit internacional, a part d'Amnistia Internacional que no cessa de pressionar, fins al Consell d'Europa + comprén i demana l'amnistia per els presos polítics d'un Estat europeu que és la vergonya d'Europa.

Tots els partits polítics importants + de l'oposició al Règim tenen inscrita la lluita per l'amnistia o alliberament dels presos polítics i és el segon dels quatre punts fonamentals d'aquesta Assemblea de Catalunya.

Està doncs la cosa madura per l'amnistia. Ja no es tracta només de millorar les condicions del pres polític, ni de demanar l'estatut del pres polític, ni + obtenir indults particulars. No és ara el moment d'indults particulars sinó d'amnistia general.

Per aconseguir aquesta amnistia tenim una part de responsabilitat els presos polítics i teniu una altra part de responsabilitat els que esteu el carrer. Vatllem-
amantents per a què cadascú assumeixi la seva part i per a què no ens passi aquesta ocasió tan propícia que vivim actualment.

Amb aquesta carta vull comunicar-vos a vosaltres i voldria que ho fessiu arribar a tothom a qui pugui interessar, sense excloure els responsables del Règim, a aquest meu propòsit:

Si per a l'1 de gener de 1975 ni hi ha encara amnistia i si no ha estat feta o no està en curs d'execució una campanya conjunta de presos polítics per l'amnistia, jo començaré una vaga de fam i ensem una vaga il·limitada de refús de la disci-

SOBRE LES CONDICIONS DE VIDA A LA «PRESO MODEL» DE BARCELONA

Sr. Director de SERRA D'OR:

La mort trágica de l'antic agent judicial Gregori López Caballero a la presó Model, de Barcelona, planteja el tema de les condicions de vida en aquest centre penitenciari. Independentment de les causes que expliquin aquesta mort, volem portar a coneixement de l'opinió pública la situació existent a la presó Model, que ens atrevim a qualificar d'inacceptable per a tots els detinguts, especialment per als qui ocupen el pavelló de sexagenaris on ha mort G. López Caballero.

En efecte, a la Model no existeixen les més mínimes condicions higièniques: tot és brut, abunden les xinxes, les dutxes són insuficients. L'atenció sanitària és deplorable: hi ha dos metges per a mil cinc-cents detinguts, i només durant determinades hores del dia; els instruments mèdics són primitius; la vacunació es fa contra les normes establertes per l'Organització Mundial de la Salut. La biblioteca, senzillament, no funciona: segons el mestre-funcionari, que n'és responsable, no es poden deixar llibres als presos perquè es perden i no hi ha lloc per a consultar-los in situ; per tant, és com si la biblioteca no existís. L'activitat «cultural» o d'esplai es limita a la televisió (una hora diària, excepte dissabtes i diumenges, en què es multiplica la dosi) i al cinema (on passen, una vegada a la setmana, films de qualitat generalment detestable). Als tallers, amb el pretext de facilitar la redempció

de penes pel treball, els presos són sobreexplotats: amb salaris inferiors, de molt, al mínim legal establert.

Quant als detinguts per motius polítics, no solament no ha estat reconegut l'Estatut del pres polític, pel qual s'ha lluitat des de fa anys, sino que l'actual director no ha accedit ni tan sols a la reunificació dels detinguts polítics en una sola galeria. A més, s'impedeix qualsevol tipus d'activitat cultural (per exemple: organització de cursos de català, francès, anglès i alemany o d'un concert de piano de música clàssica): es reté, arbitràriament, bona part de la correspondència; se censuren gran nombre de llibres i revistes autoritzats legalment a tot l'Estat espanyol; i es posen traves a la correspondència escrita i fins i tot a la comunicació oral en llengua catalana.

Un aspecte important és el tracte, sovint vexatori, a vegades violent, a què són sotmesos els detinguts, i que fins i tot ha estat objecte, en alguns casos, d'investigació judicial.

A través de la vostra publicació, els sotsignants volem donar testimoni públic de la veracitat de les nostres afirmacions, i ens en fem responsables. Si algú posa en dubte el que diem, hi ha un camí per a aclarir la situació i establir la veritat: que sigui oberta una enquesta pública sobre les condicions de vida a la presó Model de Barcelona. — JORDI CARBONELL, AGUSTI DE SEMIR, PERE PORTABELLA, XAVIER FOLCH, JOAN COLMINES, OCTAVI PELLISSA, JOSEP SOLÉ BARBERA, JOSEP M. OBIOLS, ALFONSO C. COMÍN.

plina de presó, amb l'únic propòsit d'aconseguir l'amnistia dels presos, exiliats i a magats per motius polítics.

Serà una petita contribució individual a la lluita per la reconciliació, en aquest any sant, que es resumeix en que l'opressor cessi d'oprimir. Compto amb el vostre recolzament i amb el de tots aquells que m'aprecien. No pretenc jo sol aconseguir l'amnistia.

La campanya de l'ermita no és tot l'aplec. Només és un anunci joïós de l'aplec, i mentre el bronze és tormentat pel batall, en el cor del poble creix el delit de la festa. Repic de somatent per a un any jubilar!!

Madrid (Carabanchel) 1 d'octubre de 1974

Lluís Mª Xirínacs

REIVINDIQUEN

- Diferenciació clara entre polítics i comuns.
- Respects a les creences religioses dels empresonats.
- Reunificació en una única galeria amb pati propi.
- Entrada lliure de totes les publicacions "legals".
- Dret a exàmens per als qui estiguin matriculats.
- Durant les visites, els funcionaris només haurien de vigilar la no entrada d'objectes no autoritzats i no pas les converses.
- Que les sancions disciplinàries no afectin la redempció per treball.

MODELO

1ª GALERIA:

Angel DURAN i BELLIDO
Gabriel GARCIA i RUIZ
Aleix MESON i DONA
Miquel PUIG i VARGAS
Antoni SANS i NIRET

4ª GALERIA:

Lluís ANDRES i EDO
Antoni ARNAL i VILLANUEVA
Lluís BURRO i MOLINA
Enric CONDE i MARTINEZ
Andreu ESTORNELL i SIGNES
Joan FERRAN i SERAFINI
Francesc-Xavier GARRIGA i PAITUVI
Manuel JURADO i ARJONA
Francesc LOPEZ i ARIAS
Antoni NIETO i GALLARDO
Higiní ORIVE i BESCA
David URBANO i BERMUDEZ
Rafael ZOYO i PEREZ

6ª GALERIA:

Joan CAMARASA SANCHIS
Angel CORTES i ROCA
Jordi ESPINET i BORONAT
Dionisi FABRIANI i BERNARDI
Gregori FRAILE i MENDIGUREN
Pere GONZALEZ i VILA
Carles MONJAS i RODRIGUEZ

5ª GALERIA:

Pere BARTRES i AMETLLER
Ramon CARRIO i SANCHEZ
Ramon LLORCA i LOPEZ
Josep-Ventura ROMERO i TAJES
Robert SAFON i SISA
Josep-Oriol SOLE i SUGRANYES
Raimon SOLE i SUGRANYES
Iago SOLER i AMIGO
Joan VIÑOLAS i VIDAL
Frederic SANCHEZ i JULIACHS

TRINIDAD

Núria BALLART i CAPDEVILA
Emília HERNANDEZ i GARCIA
Georgina NICOLAO i MILLA
Magdalena SEGURA i ROIG
Esperança GONZALEZ i BEJARANO
Mª Angustias MATEOS i FERNANDEZ
Isabel SAEZ i SEGARRA

ELS P.P. NECESSITEN

De "SOLIDARITAT", portantveu de la Comissió Cívica de Solidaritat de Barcelona, Nº 26, d'octubre 1974, copiem:
FRUITA FRESCA, LLET, IOGURTS, VERDURES I HORTALISSES, MANTEGA, AMETLLES, EMBOTITS
NESCAFE (no en pots de vidre), BENDES DE GASA, PASTA DE DEITS, INSECTICIDES (no en spray), DESODORANTS (idem), AMBIENTADORS (ibidem).

Cal anar personalment —no hi ha p's cap perill— a dur els paquets. PRESO "MODELO": Entença, 155 (entre Rosselló i Provença, Metro Entença); PRESO TRINIDAD (de dones): Carrer Pare Manjon, 4 (bus 40, 2 i 102). Horari: de 9 a 12, excepte festes. Els paquets, en borses de plàstic, i amb un cartronet especificant el que contenen (llibres i llaunes apart). ES IMPRESSINDIBLE DE POSAR EL NOM I LA GALERIA DEL COMPANY PRES en aquest mateix cartronet.

també podeu dur tabac, aigua mineral (en botelles de plàstic), mantes, vianda...